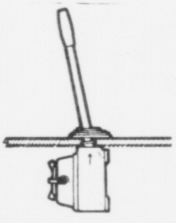

PIASTIMO

Hondlensj-
pumpur

Handilsvirkid
flórn
postboks 1117
2000 Tórshavn

Mynd av nøkrum svíkjarum

Ídag

Johan Kleis, danskur prestur,
doktari í teologi

At spejle sig selv er en yndet menneskelig foreteelse, hvad enten det sker i direkte forstand i badeværelsets spejl eller mere indirekte i lønkammeret (om man da har et sådant).

Og når al ægte kunst ofte virker så dragende, er det væl netop, fordi vi — som i et spejl — finder og ser os selv just dér. Det gælder H.C. Andersens eventyr. Det gælder Holbergs komedier, og det gælder Storm P's enkle streg og megen, megen anden kunst.

Men en af de største scener i menneskets historie — det er bordet den sidste aften, Jesus var sammen med sine apostle. Og også der — ved det bord — finder og genkender vi os selv. De tolv apostle er som et formidabelt spejlkabinet, der reflekterer og illustrerer alle menneskelige træk i forskellig størrelse og form.

Det nye Testamente lader os i skarpe glimt ane træk efter træk i nogle af ansigterne eller nogle af sindene hos mændene omkring det mærkelige bord.

Henne i nærheden af Jesus selv sad eller lå brødrene Jakob og Johannes. Det var dem, der havde albuer som rundsaver, dem, der drømte om at sidde som magthaver eller ministre ved Jesu højre og venstre side, når han engang oprettede sit rige. Det var to, der ville til tops. Der var apostelen Levi, også kaldet Matthæus, fhv. tolder, tvs. fhv. landsforræder og økonomisk kriminel. Og så var der hans diametrale modsætning, apostelen Simon Zelotes, hvis holdning og adfærd vi aner gennem tilnavnet Zelot. Rimeligvis var han supernational, frihedskæmper og partisan.

Og nu befandt altså landsforræderen og partisanen sig i det samme fællesskab — ja, endda ved det samme bord. Så var der tvivleren og skeptikeren Thomas — ham, der kun kunne tro på grundlag af det, der kan tælles, måles, vejes, registreres. Det demonstrerede han med al ønskelig tydelighed påskedag, da han nægtede at tro på Jesu opstandelse, før han havde set naglegabene i hans hænder og følt på såret i hans side.

Lidt for sig selv, i hvert fad i sindet, sad kassamesteren Judas Iskariot. Om han havde snuppet af den fælles kasse, ved vi ikke. Men vi ved, at han for en samling håndører stak Jesus og siden begik selvmord i fortvivlelse.

Men altså: en forsamling af struglere, forrædere, tvivlere og stikkere — det var sådanne folk, der omgav Jesus den sidste aften.

Men der var også en enkelt, ved navn Natanael, som af Jesus var blevet blæst plet med ordene: en israelit, i hvem der ikke er sving.

Yderligere var der Filip, der så en tydelig linje fra Moses og profeterne frem til Jesus, men som overhovedet ikke fattede en brik af, at den afgørende linje til Jesus udgik fra selve den Gud, Jesus talte om.

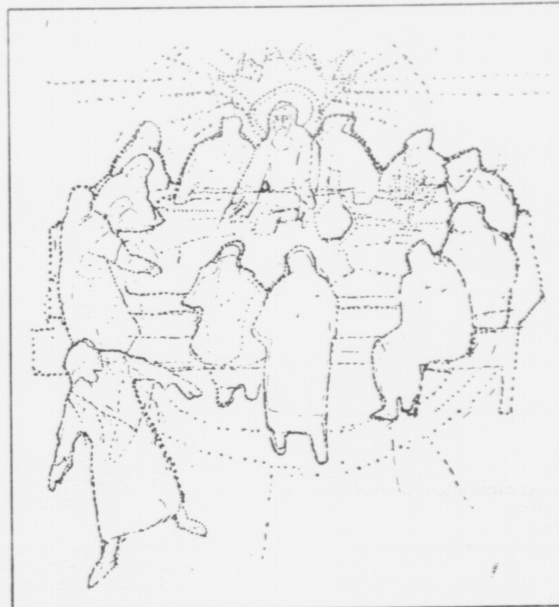
Endelig var der Simon Peter, »sjakbajsen« for fiskerne ved Genesaret sø, nu apostlenes selvbestaltede talsmand. Han var ubesindig ud over alle grænser, hurtigt til at love, hurtigt til at glemme og svigte og hurtigt til at fortryde og angre. Indimellem var han impulsiv, som kun den kan være det, der er uden den klare tanke, den urokkelige tros og den stærke karakters blokeringer. Det var ham, der netop impulsivt og spontant udbrød: sin tro på Jesus som Guds søn. Det var også ham, der forsikrede Jesus om, at han aldrig nogensinde ville svigte og fornægte ham, men som så få timer efter — tre gange i træk — bandede på, at han aldrig havde kendt Jesus. Og så derefter nogle minutter senere: nyt omslag med gråd og fortvivlelse over egen usselhed...

Sådan var de altså — de folk, der omgav Jesus den sidste aften: impulsive, mistænksomme, ude på hver især at hytte deres eget skind, luskede, magtbegærlige og selvoptagne. Og indimellem en enkelt uden sving.

Men andre ord: et kynisk — ja, nådeløst klart billede af mennesker til alle tider. Et spejl, hvori vi ser os selv. For som de tolv apostle var i al deres forskellighed og ensartethed, sådan er mennesket.

Lat os et øjeblik fokusere på de to struglere, brødrene Jakob og Johannes. Som nævnt havde de et ønske om at sidde som første ministre i Guds rige, og det ønske havde både de selv og deres mor hvisket Jesus i ørene — formentlig bag deres kammeraters ryg.

Jesu tale om Guds rige havde de ikke begrebet en stump af. For dem var Guds rige tydeligvis et religiøst-politisk-militært imperium, som Jesus snart ville oprette med Jerusalem som centrum, og nu ønskede de at blive storvesirer

I hesum døgum, tá valdsharrarnir í fleiri londum royna styrki sína, ger Johan Kleis nakrar sammetingar við lærusveinarnar hjá Jesu — ein spegilmynd av tíðarinnar valdsharrum. Johan Kleis hevur m.a. skrivað bókina »Kristen Intolerance«

i det rige, og storvesirernes pladser var netop på regentens højre og venstre side.

Men det var altså ikke fromme tanker og følelser, der havde drevet de to apostle ind i fællesskabet med Jesus, men udelukkende en drøm om magt og anelse — en drøm om at nå de næstøverste trin på den sociale og politiske rangstige.

Der var derfor, de havde albuer som rundsaver, og for at komme først til fadet og få de bedste stykker af kagen, når den engang skulle skæres ud, var de lusket uden om deres kammerater.

Igen et billede på den lille magtstræber, vi alle sammen går rundt med inde i maven. Et spejl, der giver et umiskendeligt billede af den karrieremager, vi alle slæber rundt på.

Men lige så tydeligt billedet er, lige så tydeligt er Jesu svar til de to apostle. Folkenes små og store ledere elsker magtens sødme, siger Jesus, og de lader sig frivilligt og med glæde gennemsyre af magtens korruption, sådan som enhver jo kan se det. Og det gælder ikke specielt Kreml eller Det hvide Hus og folkenes dér. Det gælder overalt.

Det, det drejer sig om, er at være nr. 1 dér, hvor man er, hvad enten det er i Rom eller en landsby. Og dér vil man også udøve den afgørende magt og indflydelse. Men ikke nok med det. For man vil ikke nøjes med at sidde på magtens tinde. Dér skal der jo efter sigende være ensomt og koldt. Derfor vil man også være folkekær, kunne mærke popularitetens varme. Man vil føle og opleve de andres beundring og anerkendelse. Ja, bedst er det, om de andre — dem, man styrer, og alle spytslikkerne og dem med frynsegoderne — bedst er det, om de kalder én deres velgører, som Jesus med kras realisme siger et sted. For så er magthaverens glæde næsten fuldkommen. Atter ser vi mennesket og dets ev-

indelige kamp for at blive magthaver og sidde i magtens centrum og derfra bruge og udnytte sit medmenneske som et middel til at opnå endnu større magt.

Og skulle der endelig blive brug for Vorherre, så identificerer man bare sine egne ønsker med hans og spænder ham således for sine ønskers vogn.

Bordet den sidste aften, Jesus var sammen med sine apostle, er et fantastisk bord. Det er et bord, der som et spejl afspejler alle andre borde — kaffeborde og forhandlingsborde — ja, alle menneskelige forsamlinger. Ikke som et troldspejl, men som et ægte spejl reflekterer det et folketing, et amtsråd, en kommunalbestyrelse — ja, selv FN med dets sikkerhedsråd, der undergraver og tilintetgør sine egne muligheder, fordi dets medlemmer just og præcist har de samme egenskaber som de tolv omkring Jesus.

Det bord giver os glimt af arbejds-givere og LO omkring forhandlingsbordet. Det giver os glimt af præster i debat. Det giver os det fuldenbte billede af mennesker, der — mens de forhandler — kun har den ene luske-bøn: Giv os mere magt, eller lad os i det mindste beholde den magt, vi har, helt og ubeskåret. En stjernestund kunne Stefan Zweig have kaldt det bord.

Men det mest fantastiske ved bordet var vel dog, at de alle var udvalgt af Jesus selv. Selv havde de ikke valgt at følge ham. Deres forældre eller familie havde heller ikke valgt for dem. Ikke det aller-mindste havde de præsteret selv. Det var Jesus selv, der havde udpeget dem — ham, der ville bruge dem just som de slubberter, de fleste af dem var. Og tør vi tro på spejlets magiske kraft, så kan alle vi slubberter i 1983 vel også gøre os håb om et fællesskab med ham. Hvis vi da nærer noget ønske derom!

MYNT-VASK

Jónas
Broncksgøta 34

Opið: kl. 7—21
leygardag: 7—18

KJARTAN
DALSGAARD

INGEN
UMBODS
SØA

NOTARIALISKT
TILF 152 22

Fylg við,
hvat hendir
— les
SOSIALIN

LYDEX

ÚTSTOYT

til flestu bílar
á goymslu

LYDEX

Minst líka gott
sum originalt

Andreas M. Andreassen
Bøgata 16, tlf. 13816